

i Retning af, at dette skulde være ønskeligt. Man kan vist finde et Eksempel her for Københavns Sparekasse, hvor den Mand, der blev valgt, ikke netop var overordentlig regnskabskyndig, og man har fornylig udenfor København, hvor der skulde vælges en Revisor til en Sparekasse, der beskæftiger sig med nogle og tres Millioner, set et Byraad, trods at der var mange ganske overordentlig kvalificerede Ansøgere, vælge en særdeles hæderlig Skomager, der aldrig havde haft med Sparekasseregnskaber at gøre, der vist syer sine Støvler fortræffeligt, men som aldrig har anet, at han skulde komme til at kontrollere Administrationen af 64 Mill. Kr. — Det er naturligvis rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at naar man har parlamentariske Ministre, gaar der Politik i dem. Ja, der er Politik i dem, men Ansvaret er dog i en ganske anden Grad koncentreret. Jeg tror, at det ærede Medlem, der selv har været Minister, ikke vilde tage en af sine Partifæller til et eller andet, *fordi* han var hans Partifælle, men *til Trods* derfor vilde han kunne bruge ham, naar han opfyldte de Betingelser, der udkræves.

Den højtærede Minister kom gentagende ind paa Forbindelsen mellem Sparekasseraadet og Stempelbegunstigelsen til Bankerne og fastslog ganske overordentlig stærkt, at disse 2 Spørgsmaal hører sammen. Ja, nu har jeg jo hørt det, og jeg tvivler heller ikke om, at det er Tilfældet, men jeg kan ikke forstaa, hvad de har med hinanden at gøre. I Realiteten har de det ikke, men Stempelbegunstigelsen er blevet et Spørgsmaal mellem Bankerne og Sparekasserne. De sidste føler sig generede af Bankernes Virksomhed, og de vil derfor ramme dem. Sparekasserne mener, at Bankerne tager Pengene fra dem ved at byde bedre Vilkaar, og saa vil de ramme dem paa dette Omraade. Men jeg kan ikke indse, at det derfor er berettiget at gaa til en saa mærkelig Foranstaltning, som Oprettelsen af et Bankraad er. Jeg kalder det her Bankraadet, fordi jeg særlig tænker paa, at det for Bankernes Vedkommende er noget ganske enestaaende, man her vil gøre. Jeg tror heller ikke, at man har klaret sig, hvilken Rækkevidde det vil faa for Pengemarkedet i dets Helhed, aldeles bortset fra, at det foreslaaede Apparat er saa uhandlingsomt, saa svært at have med at gøre. I et Tilfælde, hvor der fra Bankernes Side skal handles hurtigt, er dette Raad ikke i Stand til at handle hurtigt. Bliver de 15 Medlemmer af dette store Raad ikke enige, skal 3 Ministre blive det. Man har meget

ofte set, at to Ministre ikke kan blive enige, saa jeg har Lov til at forudsætte, at det kan ogsaa blive vanskeligt for 3. Og hvad sker saa? Saa sker der ikke andet, end at der overhovedet ikke kommer nogen Forandring med Hensyn til Indlaansrenten, saa fortsætter man med Renten, som den er, uanset hvorledes Forholdene ellers udvikler sig — og saa har vi det saa godt. Jeg vilde meget ønske, at nogen her kunde oplyse, om man i noget andet Land har truffet en saadan Foranstaltning. Jeg tror, at Danmark, hvis man her kommer ind paa noget saadant, vil komme til at staa som Nummer 1.

Jeg maa gentage, hvad jeg sagde forleden, at jeg vil særdeles gerne medarbejde paa disse Forslags Gennemførelse, men jeg betragter for mit Vedkommende Bestemmelsen om et Sparekasse- og Bankraad som en absolut Hindring for at kunne stemme for dem. At man saa, naar dette Raad ikke oprettes, vil tage Stempelbegunstigelsen fra de Banker, som har haft den i over en Menneskealder — ja, det er beklageligt, og jeg synes nok, at man derved vilde begaa en Uretfærdighed mod de Institutter, der virkelig har vundet Hævd paa denne Begunstigelse. Jeg kan ikke se andet deri end atter et Udslag af dette, at Sparekasserne ikke mener at kunne klare sig i Konkurrencen, og derfor skal de andre dukkes. Dette er egentlig Forholdet.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) henviste til, at der i Kommissionens Betænkning er nævnt „et ufejlbarligt Middel“, som vil kunne erstatte et Sparekasseraad, nemlig Statens Overtagelse af alle Sparekasser. Ja, det Middel er ufejlbarligt, for hvis Staten overtog alle Sparekasser og altsaa var den eneste, der var berettiget til at drive Sparekasservirksomhed, saa behøvedes et saadant Raad ikke, for saa var Staten jo Herre over at kunne sætte Renten for alle Sparekasser, saa gik det af sig selv. Men dette er en Tanke, som vi i Kommissionen overhovedet ikke kom langt ind paa, og der var vel ogsaa kun faa, der kunde ønske at gaa den Vej. I og for sig kunde jeg godt have tænkt mig den Udvej; det vilde være et Ideal, men det kan ikke naas nu. De Rystelser, som man vilde udsætte vort Pengemarked for ved at gaa over til Statsdrift af samtlige Sparekasser, vilde vistnok være af en saadan Natur, at det, der kunde have ladet sig gøre for 60—70 Aar siden, ikke paa nogen Maade vilde kunne gennemføres nu. Jeg indrømmer, at det vilde være et ufejlbarligt Middel, men vi tør ikke bruge det.